

Sygn. akt V KZ 77/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku skazanego **M. T.** o wznowienie postępowania
w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w N. zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego w O., sygn. akt VII Ka [...] po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 5 grudnia 2013 r.,
zażalenia skazanego M. T. na zarządzenie Sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt II AKo [...] o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Przywołanym powyżej zarządzeniem Sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] odmówił przyjęcia wniosku skazanego M. T. o wznowienie postępowania, w wyżej wskazanej sprawie – wobec nieusunięcia przez skazanego braków formalnych tego wniosku.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany.

Domagał się w nim „ponownego rozpoznania” jego sprawy i wznowienia postępowania. Podnosił, iż „ma kilkanaście nowych dowodów”, które ten jego wniosek uzasadniają. Ponadto wyraził też pogląd, że podstawą wznowienia może być także i – zaistniała w jego przypadku – „rażąca niewspółmierność kary”. Powołał się również na przepis art. 440 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Podniesione w nim okoliczności nie mają w ogóle znaczenia dla kontroli instancyjnej zaskarżonego zarządzenia. Jej przedmiotem jest bowiem tylko to orzeczenie, nie zaś prawidłowość przeprowadzonego, zakończonego przecież prawomocnym wyrokiem, postępowania, którego wznowienia domaga się skarżący.

Dokonując więc tylko w takim wymiarze kontroli instancyjnej, uznać należało trafność i zasadność zaskarżonego zarządzenia. Zostało ono wszak wydane w oparciu o przywołane w nim przepisy obowiązującej karnej ustawy procesowej.

Nie ulega przecież wątpliwości, że jeden z nich, to jest przepis art. 545 § 2 k.p.k., wprowadza tzw. przymus radcowsko-adwokacki dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Oznacza to, że tylko wniosek respektujący ten bezwzględny wymóg, może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Bezsporne jest to, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony i podpisany przez samego skazanego, owego wymogu nie spełnił. Stąd też zasadnie – z mocy przywołanych w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepisów – odmówiono jego przyjęcia.

Dodać tylko należy, że decyzję tą poprzedzało, i wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu w poprzednim postępowaniu wznowieniowym, który nie znalazł podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (k 17), i bezskuteczne wezwanie skazanego do usunięcia braków formalnych złożonego przez niego (przedmiotowego) wniosku w terminie 7 dni.

W tych warunkach brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia słuszności zaskarżonego zarządzenia.

Z tych to względów, postanowiono jak wyżej.